

See on Saxby Hall, kus lugu aset leiab.

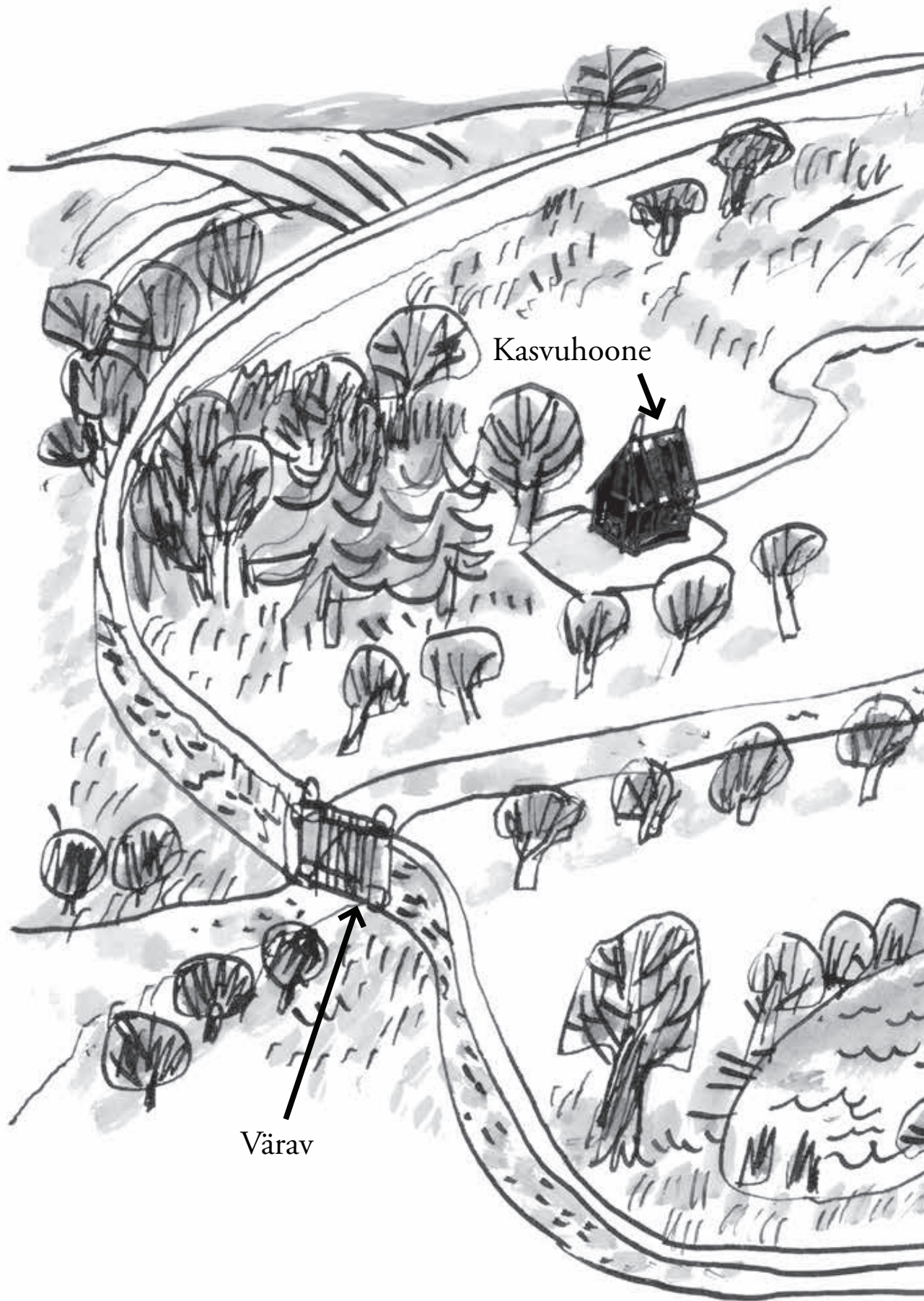

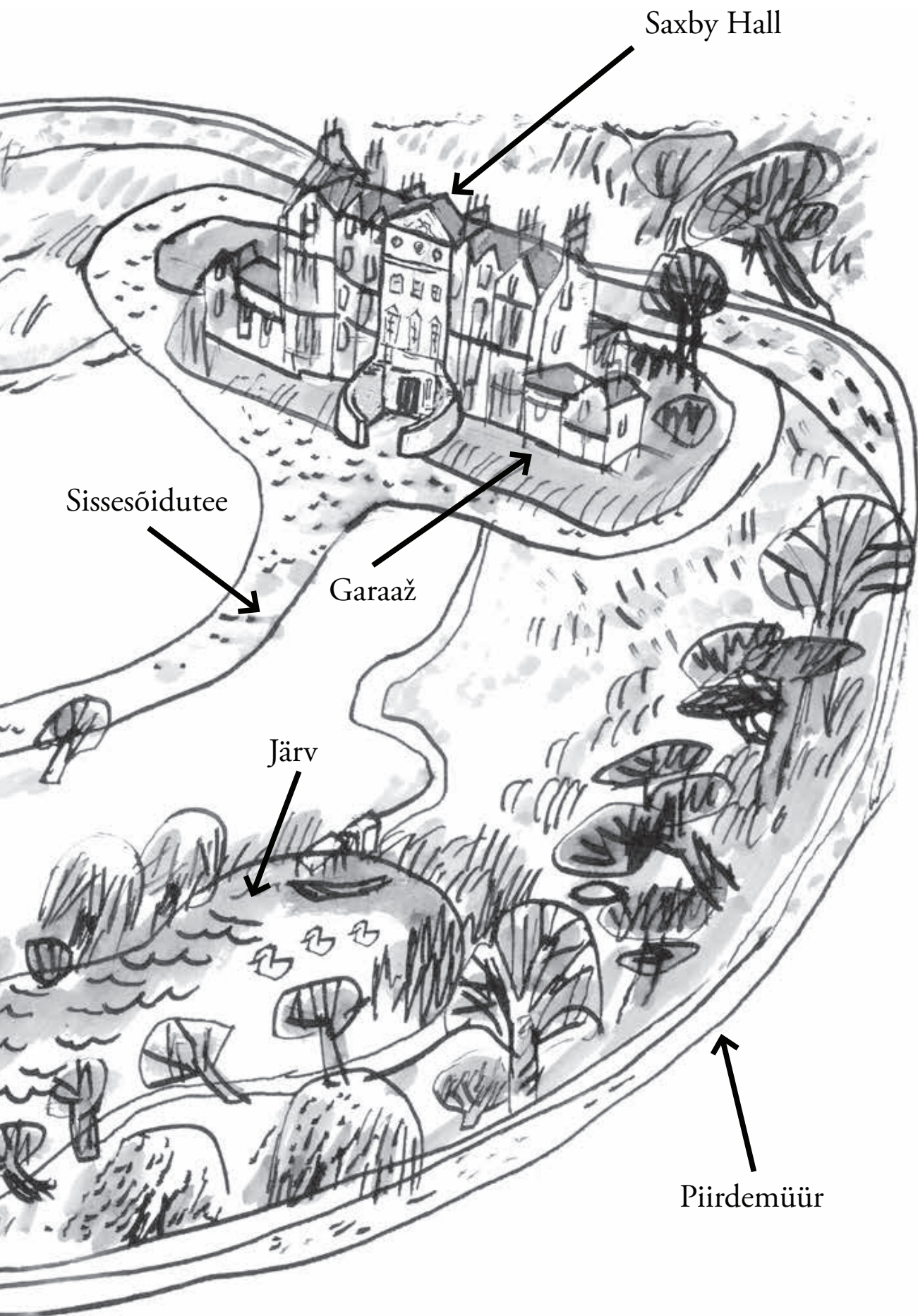
Selline on
Saxby Hall
seest.

See on maja ja krundi kaart.

Saxby Hall

Sissesõidutee

Garaaž

Järv

Piirdemüür

Eellugu

Kas sinul on jube tädi? Selline, kes ei lase sul kunagi üleval olla ja telerist su lemmiksaadet vaadata? Või tädi, kes sunnib sind sööma iga viimast kui lusikatäit oma rõvedat rabarberivormi, kuigi teab, et sa vihkad rabarberit? Võib-olla annab su tädi oma puudlile suure märja latsuva musi ja siis kohe annab ta suure märja latsuva musika sulle? Või kugistab su tädi alla karbi kõige maitsvamat šokolaa-di ja jätab sulle ainult jõletud musta kirsi likööriga kommid? Ehk nõuab su tädi, et kannaksid seda õudselt kihelemaajavat kampsunit, mille ta sulle jõuludeks kodus? Seda, mille rinnal on suurte lillade tähtedega tekst „Ma armastan oma tädi”?

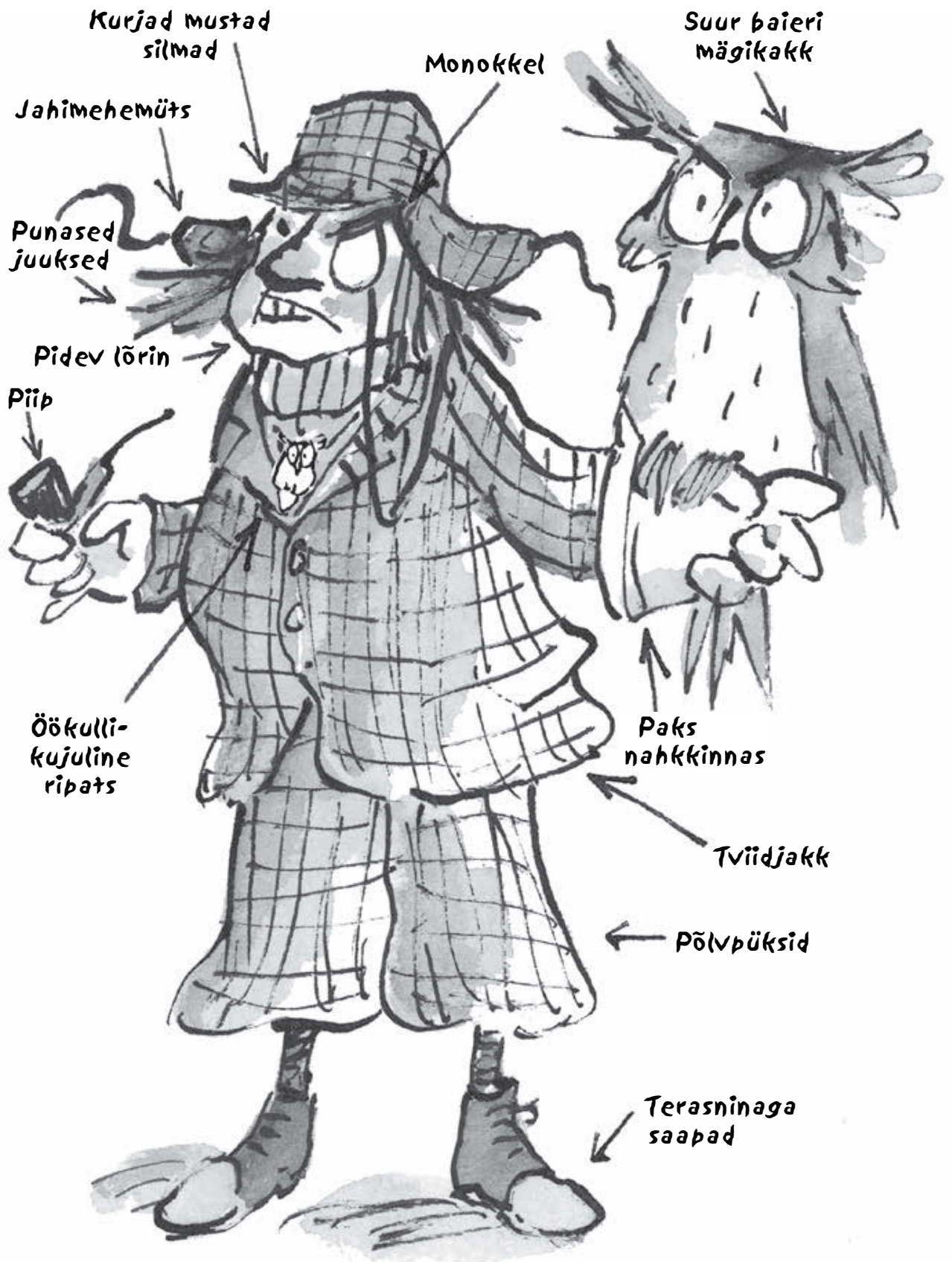
Kui jube tahes, ei ole su tädi iial samas jubeduse liigas tädi Alberta.

Tädi Alberta on kõige jubedam tädi, kes on kunagi elanud.

Kas tahaksid temaga kohtuda?

Jah? Seda ma arvasingi.

Siin ta on, kogu oma jubedas jubeduses ...

Kas istud ebamugavalt? Ma siis alustan ...

Saa tuttavaks ka teiste selle loo tegelastega ...

Noor leedi Stella Saxby.

Tema on Tahm.

Ta on korstnapühkija.

Wagner on suur baieri mägikakk.

Gibbon on Saxby Halli
muldvana ülemteener.

Uurija Strauss
on politseinik.

I

Külmunud

Kõik oli hägune.

Alguses olid ainult värvid.

Siis jooned.

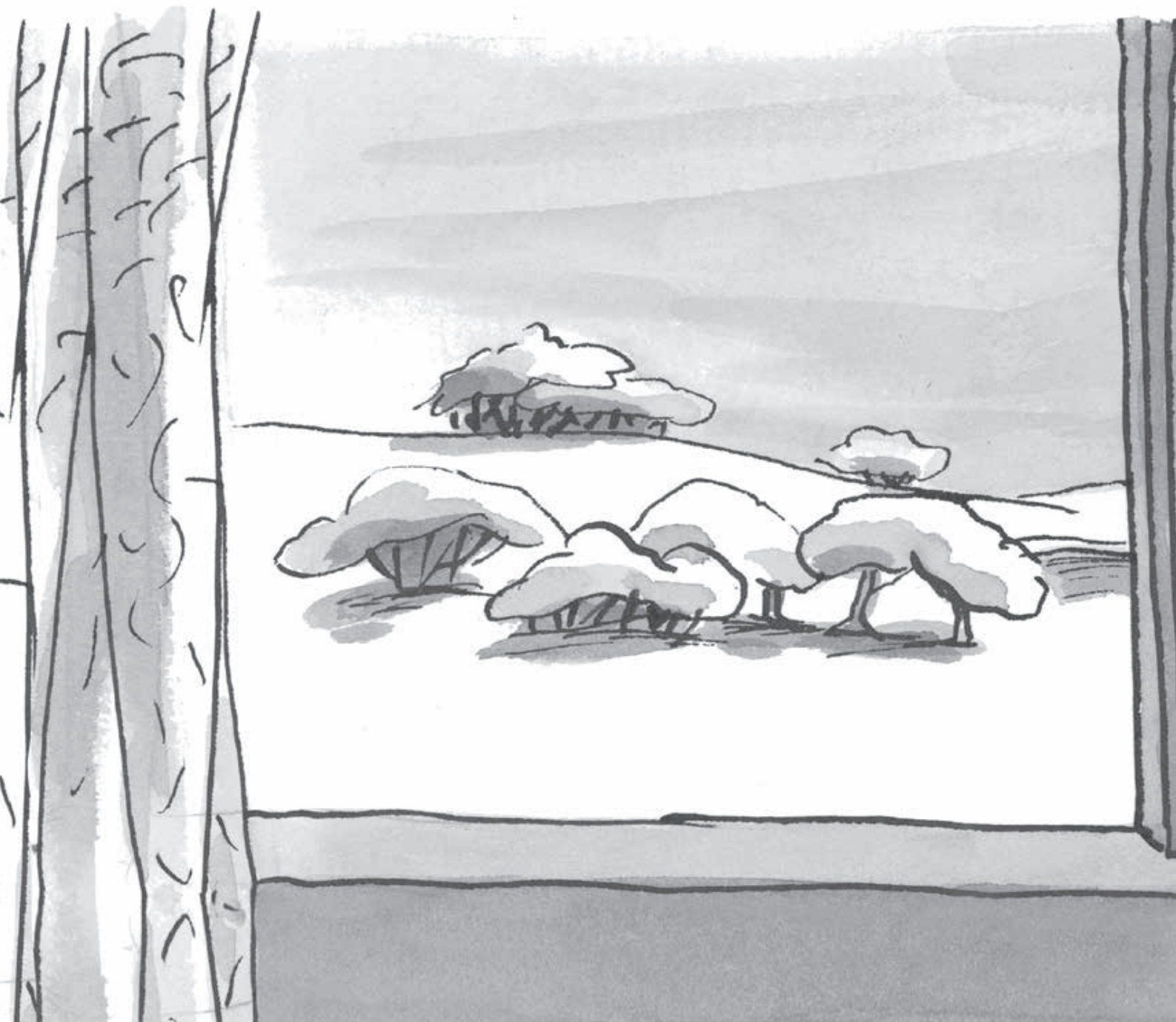
Aeglaselt võttis tuba Stella ähmase pilgu ees viimaks kuju.

Väike tüdruk taipas, et lamab oma voodis. Tema magamistuba oli üks loendamatumest tubadest selles pärratus maamajas. Temast paremal oli riidekapp ja vasakul pisike tualettlaud, mida ääristas kõrge aken. Stella tundis oma magamistuba sama hästi kui oma nägu. Saxby Hall oli alati olnud tema kodu. Aga sel hetkel tundus kõik millegipärast veider.

Väljast ei kostnud ühtegi heli. Maja polnud kunagi varem olnud nii vaikne. Kõik oli hääletu. Stella keeras voodis pead, et aknast välja vaadata.

Kõik oli valge. Paks lumi oli maha sadanud. See oli katnud kõik silmaulatuses – pika veerja muruplatsi, suure sügava järve ja maavaldusest välja jäävad tühjad tasandikud. Puuokstel rippusid jääpurikad. Kõik oli külmunud.

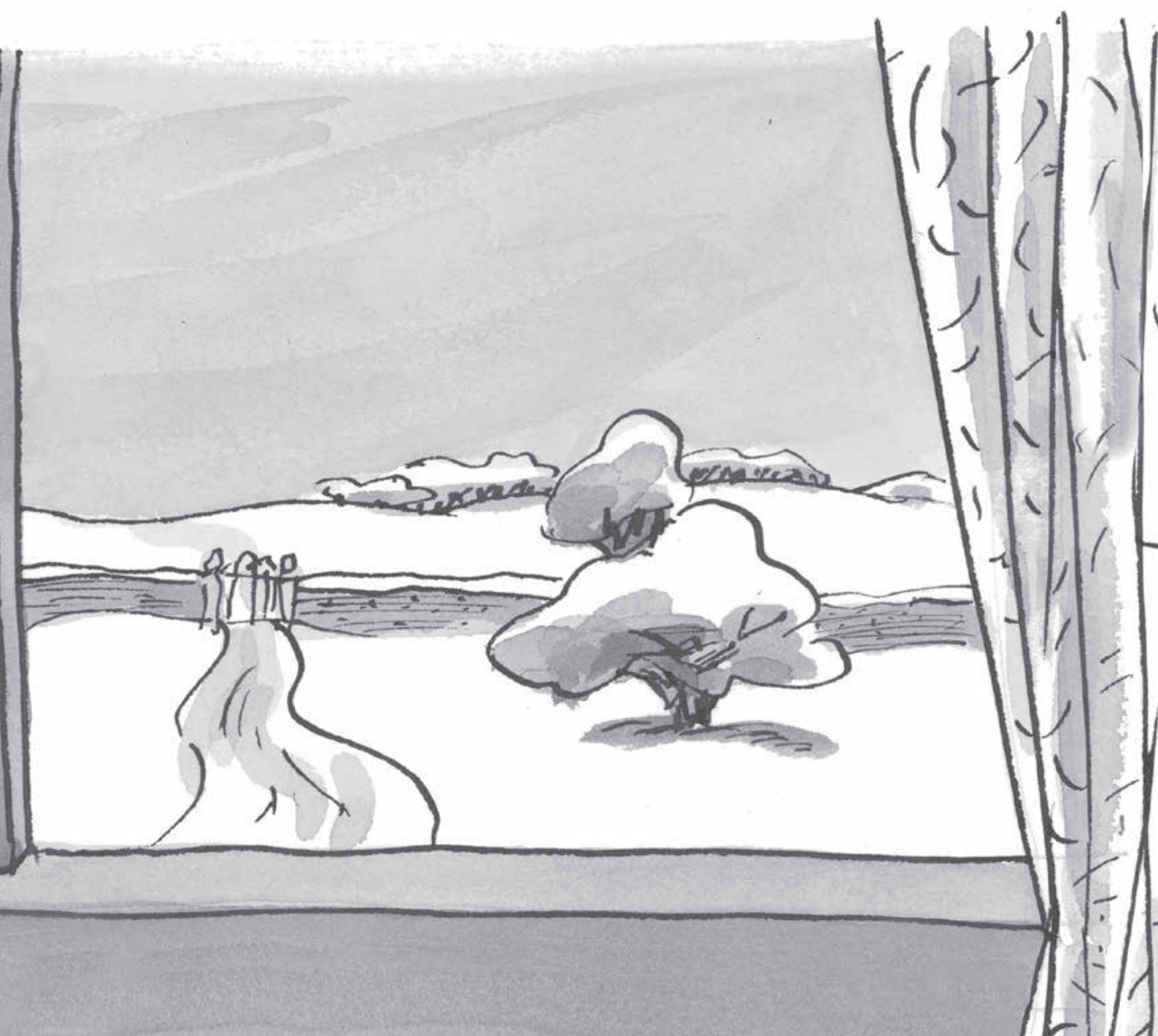

Külmunud

Päikest ei paistnud kusagil. Taevas oli kahkjast nagu savi. Paistis, et pole päris öö ja pole päris päev. Kas oli varahommik või varaõhtu? Väikesel tüdrukul polnud aimugi.

Stellal oli tunne, nagu oleks ta maganud terve igaviku. Kas möödunud oli päevi? Kuid? Aastaid? Ta suu oli kuiv kui kõrb. Keha tundus raske kui kivi. Kange kui kuju.

Hetkeks mõtles tüdruk, et ta magab veel ja näeb und.

Näeb und, et on oma magamistoas ärkvel. Stella oli seda unenägu varemgi näinud ja see oli teda hirmutanud, sest ta võis kõigest jõust proovida, aga liigutada ta end ei saanud. Kas see oli jälle see õudusunenägu? Või midagi kurjakuulutavamat?

Kontrollimaks, kas ta magab ja näeb und, mõtles tüdruk, et proovib end liigutada. Alustades keha kaugeimast otsast, üritas ta kõigepealt väikest varvast vangutada. Kui ta on ärkvel ja mõtleb varba vangutamisest, siis ta varvas lihtsalt vangub. Ta proovis kõigest jõust, aga varvas ei vankunud ega võnkunud. Ega isegi lõnkunud. Ükshaaval üritas ta liigutada vasaku jala iga varvast ja siis parema jala iga varvast. Ükshaaval keeldusid need kategooriliselt midagi tegemast. Tundes paanikat kasvamas, üritas ta pahkluid keerutada ning seejärel jalgu sirutada ja põlvi painutada, keskenlõpuks kogu jõudu kokku võttes käte tõstmisele. See kõik oli võimatu. Tal oli tunne, nagu ta oleks kaelast saadik liiva alla maetud.

